

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 2. Desumpta ex cap. 32. lib. Genesi, in quo describitur Discessus Jacobi cum uxoribus è domo Laban, invidia ingrati soceri eum insequentis &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

Et? illicò hoc responsum subnectit: *Qui ingreditur sine macula, & operatur Justitiam. Quod subtili indagine scrutatus magnus ille Basiliius advertit: Prophetam non de præterito, sed tantum præsentis tempore locutum: & hinc dixisse, tunc à virtutum solidarum studio Justis quiescendum esse, quando conscensò monte Dei vivere desierint. Vera S. Doctoris sunt: Attende exactam dictionis vim: non dixit, qui ambulavit, sed qui ambulat, neque qui fecit Justitiam, sed qui facit: non enim unus actus perficit studiosum virtutis operatorem, sed per omnem vitam prorogari, & extendi convenit virtutis actiones. Porro sicut scriptura hoc capite meminit: Jacobum varii coloris virgas ovibus suis objiciendò, suum gregem ingenti copiâ auxisse: ita anima perfectionis studiosa intuendò & imitandò diversa Sanctorum exempla eorumque exercitia, grandem virtutum copiam colliget.*

Doctrina 2.

Desumpta ex cap. 32. lib. Genesis, in quo describitur Discessus Jacobi cum uxoribus è domo Laban, invidia ingrati soceri eum insequentis &c.

N.48. Considera: **Q**uomodo felicitas terrena comes sit invidiæ etiam respectu illorum, qui sanguine conjuncti sunt. Jacobò enim insigniter ditatò filii Laban conquerebantur: *Tulit Jacob omnia, quæ fuerant Patris nostri, & de ejus facultate ditatus, factus est inclitus. v. 1. cap. cit.* Ipse etiam ingratiſſimus socer generum antea chariſſimum minaci vultu terrere cœperat. ò quàm stolidi igitur sunt homines illi, qui dies noctesque impendunt augendis fortunæ bonis, quibus tamen obtentis præter immensas curas & labores aliorum livorem in se provocant, etiam àb amicis & consanguineis non tuti. Si media pars tantorum laborum impenderetur acquirendis meritis, quæ hominem æternâ ditant felicitate, quot Sanctos foret Christianò in Orbe numerare? quàm pauci in exitu de hac mortali vita, & transitu ad cœlestem Chanaan, haberent aliquid persecutionis timendum à Dæmone, qui alias moribundos in hoc itinere instar furibundi Laban, Jacobum persequentis, vexare consuevit. O quàm verissimum est illud Thomæ Mori, litteris & pietate clarissimi viri edictum: quàm plurimos in hac vita laborare, Infernum mercari, cujus vel dimidio cœlum lucrati fuissent. Spectemus paullisper Mercatorum hujus sæculi

euli studia, quomodò absorpti & toti lucro suo immerfi, omne tempus augendis impendant divitiis: seu mensæ accubent, seu cubitum concedant, seu strato assurgant, nil aliud animo volvunt, nil aliud manibus agunt, quàm ærarii sui augmenta. *Jubet avàritia, ut mare transeas, eos alloquitur August. in Psal. 18. & obtemperas: jubet, ut te ventis procellisque comittas; jubeo ego, ut ante ostium tuum, ex eo quod habes, des pauperi: piger ad faciendum ante te opus bonum, & strenuus es ad transeundum mare, ad horrea triticò, ad penuaria vinò & oleò, ad cistas aurò & argentò implendas. Hic curritur sine requie, hìc laboratur sine defatigatione, hìc sudatur sine tædio. Quod profundissimè sibi cordi ducens magnus ille Indiarum Apostolus Franciscus Xaverius erubuisse legitur: Mercatores priùs ad Japonas contemptò vitæ periculò penetrasse, fluxas ac perituras merces illuc devehendò, quàm ipse cœlestibus thesauris, quibùs fides Orthodoxa propagari posset, suam collocasset operam. Considerare inquit S. Hieron. ad Demetr. pudet: quantum sit fervor in seculo: ipsa magis etate inflammatur divitiarum amor, insatiabilis est, expleri nescit harum cupido: celerem res habitura finem sine fine quæruntur: nos cœlestes divitias, immortales honores pigrà quâdam dissimulatione negligimus. Figuram habemus in Evangelico homine, qui deferebat manum dexteram, aridam penitens, & exercendo operi prorsus inutilem, sinistram verò succò plenam & ad labores expeditam. Ita proh dolor! ad colligendas opes, ad congerendos thesauros reperimur robustissimi, ad obtinenda cœlitum bona viribùs destituti, aut toti languidi. Metuendum hêrcle, ne serò & seriò quæramur, quod quærebatur ille Secretarius *Barrii teste solitud. p. 237. Qui fatali morbò oppressus exclamavit: ò me infelicem! qui supra 25. chartæ volumina conscribendis & consignandis rationibus impendi, nunc verò moriturus non invenio modicum folliculum, cui rationes animæ meæ inscribam. Vivamus ergo Christiane Lector! me & te hortatur Chrysologus Serm. 12. Deo paululum, qui seculo vivimus totum, dedimus corpori annum, demus animæ paucos dies. Tempus est, ut aliquando nostræ provideamus domui. Optimam vitæ partem obtinendis divitiis collocavimus, quas brevî hæredes dividunt, nostri nullam habituri memoriam. Parum superest vitæ, constans fortè decem aut viginti annis: igitur sectandò virtutes vivamus hòc, paucò tempore, ut æternùm vivamus. Consideremus quærelas illas, quas Jacob contra Labanum se persequentem effuderat v. 38. cit. capitis dicendò: Viginti annis sui tecum &c. diu noctuque astu utebar &**

gelu, fugiebat somnus ab oculis meis &c. Considerentius inquam hæc verba, a quolibet temporalium rerum studioso objici posse mundo, quando mortis hora imminet: viginti videlicet annis, aut ultra fui tecum ò munde! Quos serviendò tibi tot inter labores tot inter ærumnas consumpsi, & hem! mercedis locò id unicum habeo, ut me omnibùs spolies, transferendò illa ad ingratos hæredes.

Doctrina 3.

Desumpta ex cap. 32. lib. Genes. in quo describitur Jacobi Legatio ad fratrem Esau, lucta cum Angelo & Benedictio.

N. 49. *Considera:* **Q**Uòd etsi Jacob non ignoraverit: se vî Benedictiõnis paternæ constitutum esse Dominum fratris sui Esau; tamen mittens ad eum nuntios hisce verbis humillimis usus sit: mitto Legationem ad Dominum meum &c. Inde nos erudiens: ad placandos inimicos melius non reperiri medium humilitate. *Placantur, inquit Abulensis, animi submissione humili.* Regius Propheta 1. Paralip. Videns ante se Angelum evaginató gladiò stantem, ad nullum aliud nisi humilitatis scutum confugit: *ceciderunt* (ut asserit textus sacer) *tam ipse quàm majores natu vestiti ciliciis, proni in terram &c. Et convertit gladium suum in vaginam.* Jam duos Principes Ducesque militum coram Elia ignis ultor absumpserat: quid ergo auxilii supererat tertio, quò fatalem à se averteret flammam? en! sola humilitas ei succurrit: curvandò enim genua furorem Elia inhibuit, ignem repressit. Non suffecerat Dæmoni, contra Jobum assurgenti, abstulisse ei pecora, occidisse proles, acuisse in illum lividos uxoris dentes & linguam: sed nova identidem moliebatur mala, quæ ipsam affligeret. At contra rabiem hanc se defendit Job strenuissimè, corpus suum projiciendò super sterquilinum; in abjectissimo enim hoc loco positus, non poterat sibi ultra timere de profundiori lapsu. S. Antonius Eremita innumeros furibundi Dæmonis videns laqueos, universo Orbi præparatos, rogavit Dominum, quærens: quis eos foret evafurus? & responso tulit: *Sola humilitas hos evadet laqueos.* Planè sicut foli pisciculi evadunt lagenam piscatoris, sic soli humiles insidias Dæmonis & aliorum inimicorum effugiunt. Repones forsàn Christiane Lector; per humilitatem minùs auctoritatem personæ, perdi respectum,